

TURCZI ISTVÁN

Czesław

Úgy képzelem
elmúltál hetven éves
meglehet száz is sőt többezer
mindegy: végülis kortársak vagyunk
együtt kell túlélnünk rögeszméinket
SZÓLJ MÁR gyűrd le konok némaságodat
Varsó bolondja – mondják pedig ha tudnák
hogy hívásodra minden megmozdul
ujjaid köré tekerednek a fák
hegyek vonulnak tapintásod nyomán
kalapod karóján csüngnek a csillagok
arcod: egy marék hamuba oltott szürke csend
mennyi megíratlan vers bujkál a szemeidben
mennyi tárgyilagos szomorúság
Homérosz töprengtetett így
útban Naxosz felé
egy rozzant matrózkocsmá ajtajában

Lawrence Olivier naplójából

1965. február 27.

A Maison Rouge Studio

folyosóján a várakozás geometriája. Ketten futva jöttek, úgy látom, leszünk néhányan. Valaki mégis hiányzik. Már megint, nem lesz ez így jó. Kimérten krákogok, hadd higgyék, zsebemben a bölcsek köve. Csak semmi közeledés, súlya van a levegőnek. Pláne este tíz után. Izzadtságszagú fény, toporgás, végre ajtó csikordul. Állok, lábujjaimban a lépés indulatával. Bekukkantok: a teremben tizenkét szék egymástól alig érzékelhető távolságban. Terítéken tizenkét étetem – ÉS EGY HALÁL. Művész úr, szíveskedjen... csapó... próba indul! Csaknem fellöknek, de végül minden rendben, és megkezdődik a második bevonulás az utolsó vacsorára.

Két Perc Gyűlölet

Villanófény, óra indul.
Arcizom se rezdül;
allűrmentes koncentráció.
Betartani a játékszabályt.
Az üldözés célja az üldözés.
A kínzás célja a kínzás.

Egy a cél, s a célkereszt.
A mozdulat a szándékra
merőleges.
A tekintet is aláaknázva.
Itt te nem lehetsz
szőke és kékszemű.
Ép a múltad, más a logikád,
öntörvényeid szerint élsz
és gondolkozol,
tehát átmenetileg
bevégeztetett.

A kör
az esetek többségében
bezárul.
Menekülésed útját elzárja
a bomló lelkiismeret.
Elkárhozni kellene.
El, nagyon messzire.
A bűn,
ó,
hogyan összezsugorítja a szívet.

Az ősz vallatása

Nehezen tűröm az októbert.
Impresszionisták és gerontológusok évada.
Ez a sok szín-kelepce, a zöldből kibuggyanó
sárga, a rejtekszürke s a fáradtvörös.
Az átmenetek és megtorpanások.
Mikor felszisszennek a kígyótojás-fényekben
tobzódó álnok esték, és érzem: semmi vagyok.

Idegeim higanyba mártva; mintha
történne valami bennem, mintha rágást hallanék.
Agysejtek halálugrása, önpusztító; értelmetlen
tülekedés. Szemem két párasziget.
Megrémít a tekintetből gúnyosan kiforduló
félmozdulat, a szüntelen távolodás.
Emlékeim angyalködébe immár hiába burkolódnék.

Hatvanhárom leszek. Ez a töredék teljessége.
Ez az Időből előkorcsolyázó, felszentelt pillanat.
Talán még megkaphatom, ami a teremtésből
kimaradt. Talán a nyolcadik nap
megspórolt mítoszát, hozzá új színeket,
utcák nyolcadiknap-szagát, prolongált arcomat.
Kilábolhatnék végre ünneplő hazugságaimból.

Ez lesz az utolsó pesszimista versem.
Ezután már csak rólad írok, gyöngetea-szemedről,
hajadról, tested földszagáról és jobb őszökről is.
Kellenek az átmenetek és megtorpanások.
Most megnyugtat a zöldből kibuggyanó
sárga, a rejtekszürke és a fáradtvörös.
Mintha történne valami bennem: ösztönpárbaj ez.
„Uram, nevezze meg a segédeit!”

Jöjjön el a Te országod (Isten csendes jelenléte az életünkben)